Віслава Шимборська

Жінки Рубенса

Перекладач: Л.Череватенко

Джерело: З книги: Антологія зарубіжної поезії другої половини XIX — XX сторіччя (укладач Д.С.Наливайко).— К.: "Навчальна книга", 2002.

Вернигорянки, жіноча фауна,
мов гуркіт бочок, нагі.
Кубляться у розтовчених ліжках,
сплять з розтуленими до співу устами.
Зіниці їхні втекли углиб
і проникають у надра залоз,
звідки у кров слизовіє закваска.

Доньки барокко. Булькоче тісто в діжі,
парують лазні, рум'яняться вина,
галопують небом хмарин поросята,
виіржують труби плотську тривогу.

О роздинені, о надмірні
і подвоєні розкритістю одягу,
і потроєні запальністю пози,
тлусті страви любові!

Їхні худенькі сестри встали раніше,
аніж розвиднілося на картинах.
І ніхто не бачив, як вервечкою йшли
незамальованим боком полотен.

Вигнанки стилю. Світяться ребра,
пташина природа ніг і долонь.
На лопатках випнутих пробують відлетіти.

Тринадцятий вік дав би їм тло золоте.
Дванадцятий — дав би срібний екран.
Той сімнадцятий для плескатих нічого не має.

Тому що тут навіть небо опукле,
опуклі ангели й опуклий бог —
Феб вусатий, який румаком спітнілим
в'їздить до вируючого алькову.